

Der er blevet appelleret til Hjemmene, og der rører man vel ved det ømme Punkt. Fra Masser af Hjem lyder Klagen — vi kan ikke stille noget op, vi har ingen Magt over de unge.

I Illustreret Tidende 15. Juli findes en iøvrigt klogt skrevet Artikel om dette Emne. Forfatteren (Mrk. Agathon) omtaler den „i stadig fremadskridende Udvikling“ som i hans Øjne fører mod et Sammenbrud. Det hedder videre:

„Hjemmene ser ligegyldig til — paa faa Undtagelser nær. Og disse Undtagelser udler man som latterlig bornerte. For Hjemmene er heldigvis ogsaa med paa Moden. Disse Hjem, der købes færdige hos en Møbel- eller Antikvitethandler, der opbygges af en Boligmontør, der indeholder Bogskabe fulde af ulæste Bibliofil-Udgaver....

Herfra gaar Forfatteren over til at tale om de „gammeldags“ Hjem, der binder Fortid til Nutid og ogsaa har Evnen til at knytte Fremtiden til sig. Hjemmene med Tradition og Disciplin, hvor der kræves en vis Indordnen under hævdvundne Støtter, og hvor man ikke slipper de unge af Sigte.

Det er ikke Tvangsanstalter disse Hjem. De giver deres Ungdom al den Frihed, der er forenelig med sund Moral, men Løsaagtighed er et Begreb, der ikke findes Rum for.

Vi kan i et og alt underskrive denne Hyldest til — vi vil hellere sige de „gode“ Hjem, de gaar dog aldrig helt af Mode, og de behøver ikke at være „gammeldags“.

Men naar saa Forfatteren, som alle andre, ser sig om efter flere Aarsager til Misøren, saa rammer han ud efter Kvindesagen som en af dem. Det forbløffer ham, „at man jævnsides med en Kvindesagsbevægelse, der stræber at skabe Respekt for Kvinden som Individ har en Modedegeneration, der efterhaanden breder sig til alle Samfundslag, og som i Virkeligheden bestaar deri, at Kvinder, til hvis Klassemoral det tidligere hørte at være sædelige, gør sig al Anstrenge for at klæde sig som den Demi-monde, der i Verdens Storbyer udstiller deres legemlige Attraktioner i en pralende og pragtfuld Ramme.“

Og senere hedder det:

„Ja, nu kan vi se det alt sammen. Men der maa gribes dybt ind i mange Forhold, om denne Plet skal vaskes af os. Dybere end forskruede

Kvindebevægelser og opstiltede Ægteskabslove kan række. Det bliver nok snarere de stiltfærdige Hjemms gode Mødre, der skal bringe Redningen. Den sande Kærlighed kan alt.“

Naar Folk begynder at slaa i Luft for en Sag, saa staar det i Virkeligheden galt til, og det staar galt til med vore unges Sag her i Landet.

Forfatteren er oprigtig bekymret, og nogen flere end de daarlige Hjem skal have Skylden, for der maa mere til, og ud i det blaa griber han i dette Tilfælde Kvindesagen.

Dansk Kvindesamfunds Medlemmer kan vel ikke læse dette uden at trække paa Smilebaandet, og mere er det da heller ikke værd, men det kunde jo nok ønskes, at Hr. Agathon vidste lidt mere Besked om det, han taler om og navnlig, at han vidste noget om de mange unge, der har vokset sig stærke i Ly af Kvindesagen, og om mange unge, der gennem Kvindesagen har søgt og faaet Støtte og er blevet „gode Mødre“.

## Den internationale Kvindekongres i Zürich

(Sluttet).

### III.

Kongressens Beslutninger m. H. t. Kvinders fremtidige Stilling fik bl. a. Udtryk i følgende:

1. Den gifte Kvinde bevarer sin selvstændige borgerlige Ret saasom Ret til Brug af og Bestemmelse over hendes egen Fortjeneste og Formue uden Mandens Formynderskab.
2. Moderen bør have samme Forældreret over Barnet som Faderen.
3. Alle Veje til Opdragelse og Uddannelse skal staa aabne for baade Piger og Dreng.
4. Gift Kvinde skal have samme Ret til at bevare eller skifte sin Nationalitet som Manden.
5. Lige Løn for lige Arbejde.
6. Handel med Kvinder bør undertrykkes, den offentlige Prostitution afskaffes. Lige Pligt til sædelig Renhed for begge Køn.
7. For Børn født udenfor Ægteskab skal ikke alene Moderen, men ogsaa Faderens Ansvarlighed anerkendes.
8. En passende Moderløn bør fastsættes.
9. Ingen politisk eller industriel Strid skal kunne berøve Moderen Levnedsmidler til deres Børn o. s. v.

Og endelig som Følgbemærkning: Vi tænker os ikke, at disse opstillede Principper er fyldestgørende, men anser dem for velegnede til at optages i Folkeforbundets Politik, og mener, at de ved Anerkendelse af de til Forbundet tilsluttede Samfund vil meddele hele Verden sande og varige Fordele.

### IV.

Angaaende Ruslands og Ungarns nuværende Forhold:

Erkendende enhver Nations Ret i Henhold til Wilsons 14 Punkter til selv at bestemme sin egen Styrelsesform forlanger Kongressen øjeblikkeligt Ophør af Angrebene paa Rusland og Ungarn, hvad enten disse sker ved militær Magtanvendelse, ved Forsyning med Ammunition eller Penge eller ved Hungerblokade. Den protesterer mod den Krigsførelse, man nu indlader sig paa uden aaben Krigserklæring mod Folk, der er ved at arbejde sig frem til en ny social og økonomisk Samfundsorden, som maaske vil vise sig at have stor Betydning for hele Verden, og som endnu ikke har haft Lejlighed til uforstyrret Udvikling.

Om Amnesti for Krigsfanger:

Kongressen kræver, at alle de krigsførende Nationer proklamerer Amnesti for politiske Fanger, deri indbefattet Militærnægttere, og forlanger, at der om fornødent ved offentlige Midler sørges for Fangernes Hjemrejse fra Sibirien f. Eks. og andre fjerne Steder.

Om det højest interessante Forhold mellem Pacifisme og Revolution:

Kongressen anerkender, at der ligger retfærdige Krav til Grund for de revolutionære Bevægelser rundt om i Verden, og sympatiserer med Arbejderne, som vægrer sig mod Udbytning. Alligevel er det vor Overbevisning, at de fredelige Metoder er de bedste, og vi ser det som vor højeste Pligt at sætte os imod al Magtanvendelse, fra hvad Side den end kommer.

Af Resolutionernes Talrigdom maa dette lille Udvalg synes skikket til at give et fyldigt Indtryk af den demokratiske Aand, som var raadende paa Kongressen.

### V.

Udenfor Forhandlingerne blev der for de Delegerede holdt to Foredrag, det ene om Hungerens Virkninger blandt østrigske Børn af en ung Sygeplejerske fra Wien, som i sin Ind-